

De Ster

Juni 1957

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG.

Het standbeeld van de Profet Joseph Smith op het Tempelplein te Salt Lake City. Hij stierf 27 juni 1844 de marteldood in de gevangenis te Carthage, Illinois.

57e JAARGANG

Nr 6

Redacteur:

RULON J. SPERRY,
President der Nederl. Zending.

Assistent:

A. D. JONGKEES

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

INHOUD:

Blz.

Kleine kinderen waarheen?	163
Zendingen in de Nederlandse Zending .	164
Laten wij vermijden aanstoot te geven . .	174
Onze Zonnehoek	175
De vraag van de maand	179
De mens kan in ongenade vallen	182
De nieuw gestichte Kerk	184
Hoe lieflijk zijn Uw Tempels, Heer! . .	187
Grote Toneelschrijfwedstrijd	188
Gebeurtenissen in de Zending	188
Aankomst en vertrek	190
O God, die immer hulp ons boodt . . .	192

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1,25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADRIJK VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

Kleine kinderen *waarheen?*

In het januarinummer van dit jaar wordt in de rubriek: „De Vraag van de maand” een onderwerp behandeld, getiteld: Kleine kinderen in het Celestiale Koninkrijk, welk onderwerp in de Genealogische klas van een onzer gemeenten werd besproken, zoals mij bleek uit een brief, mij door een van de leden van die klas toegezonden. Deze brief geeft mij aanleiding op het onderwerp terug te komen en na enige overweging beantwoord ik het schrijven door middel van ons Kerkblad, omdat het niet onmogelijk is, dat ook nog anderen over hetzelfde probleem nadenken en vragen daar over alsnog beantwoord willen zien.

De vraag, die in de klas werd gesteld en over welker beantwoording de meningen uiteen liepen, was deze:

Gaan kleine kinderen, wanneer zij sterven, direct naar God terug of verblijven zij ook nog enige tijd in de geestenwereld?

In Alma 40:6 lezen wij:

„Nu, er moet **noodzakelijk** een tijdruimte tussen het uur des doods en de dag der opstanding zijn.”

Er wordt geen onderscheid gemaakt tussen volwassenen en kleine kinderen, evenmin in vers 9: „er is een tijdruimte tussen het uur des doods en de opstanding”.

Dat deze tijdruimte ook voor kleine kinderen geldt, maakt President Joseph Fielding Smith ons trouwens duidelijk in genoemde „Vraag van de maand”. „..... „Diezelfde gestalte zullen zij ook hebben (die van volle wasdom namelijk) wanneer zij zijn heen gegaan.....

Waarheen? Niet naar de Celestiale wereld, maar naar het geestenrijk. In de Celestiale wereld, in Gods tegenwoordigheid dus, wonen alleen zij, die nog niet op aarde werden geboren en zij, die de opstanding hebben beleefd, zoals Moroni, Mozes, Petrus, Jacobus en Johannes de Doper.

De geest van het kleine kind, dat sterft, herkrijgt in de geestenwereld dus zijn volle wasdom, want deze was immers volwassen toen hij naar de aarde werd gezonden om een sterfelijk lichaam op zich te nemen!

De zoon van Bisschop Hunter werd met een speciale opdracht naar zijn vader gezonden van de geestenwereld uit en daar zijn allen, die sterven, tot aan de dag van hun opstanding, welke dag door God is vastgesteld. (Alma 40:9).

Babies, die in de armen van hun moeder sterven, keren daar als babies in terug na de opstanding, wat ons uit de woorden van de Profeet Joseph Smith duidelijk wordt, waar hij tot een moeder zegt: „Gij zult de vreugde, het genoegen en de voldoening hebben dit kind groot te brengen, na zijn opstanding, totdat het de volle gestalte van zijn geest heeft bereikt”.

Het antwoord op de gestelde vraag luidt dus: Ook kleine kinderen, die sterven, gaan naar de geestenwereld tot hun opstanding. Hoe lang die periode duurt, weten wij niet. Zij zijn reine, intelligente geesten, die nimmer aan de verleiding van Satan werden blootgesteld en daar dus ook nimmer voor zijn bezwaken.

Het elfde vers van Alma 40 is **schijnbaar** met het bovenstaande in tegenspraak. Alma zegt daar dat „..... „de geesten van alle mensen, hetzij goede of boze, huiswaarts worden geleid naar die God, Die hun het leven heeft gegeven, zodra zij uit dit sterfelijke lichaam zijn heengegaan”.....

Met dat „huiswaarts” kan Alma nooit het Celestiale Koninkrijk hebben bedoeld, want het is voor een boos en goddeloos mens eenvoudig niet mogelijk in Gods tegenwoordigheid te komen, laat staan te zijn. Hij zou Zijn tegenwoordigheid onmogelijk kunnen verdragen. Alma zegt dan ook niet, dat zij in Gods tegenwoordigheid zullen terugkeren. De betekenis is deze: Alle mensen, hetzij jong of oud, slecht of goed, gaan naar de plaats, die God in het rijk, waar Hij heerst (en daar behoort ook het geestenrijk toe) voor hen heeft bereid en die zich waardig hebben gemaakt, aldus reeds een gedeeltelijk oordeel over hen uitsprekend, waarna zij in de grote Oordeelsdag het eindoordeel en hun definitieve bestemming zullen ontvangen.

A. D. Jongkees.

Zendelingen in de Nederlandse Zending

Rulon J. Sperry
*President
der Nederlandse Zending*

Lucy G. Sperry
*Presidente der Z.H.V.
in de Nederlandse Zending*

Rinze Schippers,
*Eerste Raadgever
in het Presidentschap der
Nederlandse Zending.*

Maria Schippers
*Raadgeefster der Z.H.V.
in de
Nederlandse Zending*

J. Leland Teerlink
Salt Lake City, Utah
Zendingssecretaris

Jay M. Russell
Salt Lake City, Utah
*Assistent
Zendingssecretaris*

Sylvia Burnett
Ogden, Utah
*Secretaresse van de
Zendings President
en der Z.H.V.*

Polly F. Thomas
Malad, Idaho
*Secretaresse
van Statistieken en
„De Ster”*

District Amsterdam

Robert K. Wolhuis
Ogden, Utah
Pres.-District Amsterdam

Frederick W. v. d. Merwe
Salt Lake City, Utah
Gem. President-Amsterdam

Don Van Slooten
Monterey Park, California

Adriaan de Waal
Salt Lake City, Utah

Minke Visser
Salt Lake City, Utah

Juanita Jensen
Logan, Utah

Catherine H. Dirkmaat
Salt Lake City, Utah

Peter Dirkmaat

Howard D. Halliday
Roy, Utah

Homer D. Capener
Riverside, Utah

Lawrence M. O'Neil
Rivera, California

Ailko Vanden hazel
Salt Lake City, Utah
Gem. President-Haarlem

John N. Ladle
Rexburg, Idaho

Lewis G. Read, Jr.
Ogden, Utah

Ronald L. Van Ry
Bountiful, Utah

Ellis Allred Brinkerhoff
Lovell, Wyoming

Elizabeth M. Rouw
Apeldoorn, Holland

Marianne Wilbrink
Rotterdam, Holland

Richard P. Giles
Whittier, California

Norman J. Beyk
Sandy Utah

District Antwerpen

J. De Loy Crofts
Salt Lake City, Utah
Pres. - District Antwerpen

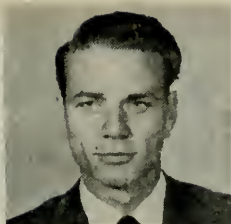
James K. Pinney
Salt Lake City, Utah

Darrell H. Hart
Ogden, Utah
Gem. Pres.-Antw. België

Harold R. Oaks
North Ogden, Utah

Johannes H. Springer
Richfield, Utah

Earl J. Dartnell
Salt Lake City, Utah

Willem O. van Zoeren
Amersfoort, Holland

H. Keith Beswick
Alhambra, California
Gem. Pres. - Gent, België

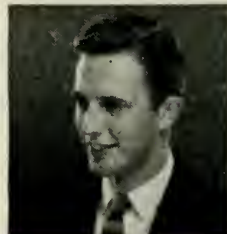
District Den Haag

Gary G. Heninger
Sunset, Utah
Overziener van de O.O.V.

Melvin Schetselaar
Salt Lake City, Utah
Pres. - District Den Haag

John F. Steenblik
Salt Lake City, Utah
Overziener van de Zondagsschool

H. Daniel Stage, Jr.
Birmingham, Alabama
Zondagsschool

Donald M. Springer
Salt Lake City, Utah
Gem. President - Delft

Richard S. Lemon
Bountiful, Utah
O.O.V.

David C. Ashton
Salt Lake City, Utah

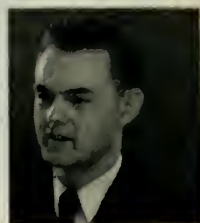
Robert A. Cummins
Salt Lake City, Utah

Roelof Grotepas, Jr
Salt Lake City, Utah

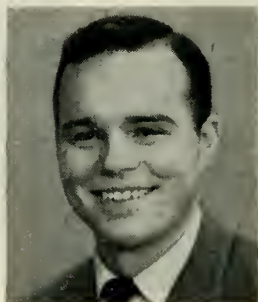
Gerald L. Shupe
North Ogden, Utah

Gerald E. Thomas
Spanish Fork, Utah
Gem. President - Gouda

Dahl C. Goble
Springville, Utah

Robert J. De Bry
Bountiful, Utah
Leraar - Zendingsschool

Frans Speters
Nephi, Utah

Gerald R. Loertscher
Salt Lake City, Utah

William C. Vriens, Jr.
Salt Lake City, Utah

Gene A. Ferwerda
Concord, California

Ross T. Olsen
Salt Lake City, Utah

Hans H. Krommenhoek
Rotterdam, Holland

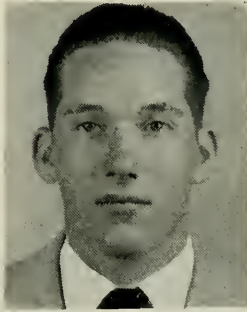

Govert v.d. Meyden, Jr.
Salt Lake City, Utah

District Eindhoven

Byron W. Litster
Salt Lake City, Utah

Calvin De. Ferrin
Salt Lake City, Utah
Pres. - District Eindhoven

Bruce R. De Haan
Salt Lake City, Utah

Richard W. Stam
Alameda, California

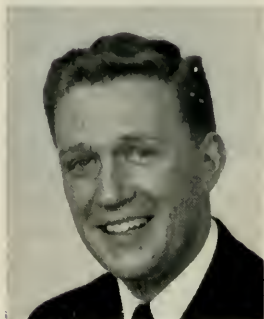

Richard Ray Walters
Rexburg, Idaho

Victor R. van Oostendorp
Salt Lake City, Utah

District Groningen

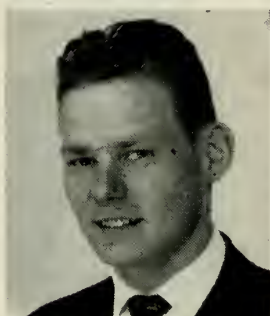
Dale L. Gustaveson
Ogden, Utah
Gem. Pres - Leeuwarden

William Van Setten
Richmond, Virginia
Pres. - District Groningen

Kenneth J. Le Mond
Orem, Utah
Gem. Pres. - Harlingen

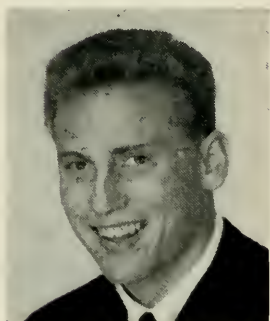
Abraham C. Gardenier
Vlaardingen, Holland

Donald R. De Young
Salt Lake City, Utah

Leon Van Dyke
Lyman, Utah

Leon R. Noorda
Salt Lake City, Utah

Wesley M. Barton
Roy, Utah

Reed D. Sieverts
Salt Lake City, Utah

District Rotterdam

Ronald E. Van Gelderen
Salt Lake City, Utah
Pres. - District Rotterdam

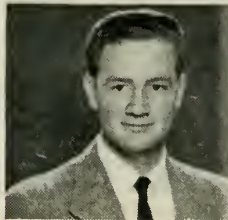
A. D. Jongkees
Salt Lake City, Utah
Assistent-redacteur van
„De Ster”
Gem. Pres. - Rotterdam N.

Terese A. Jongkees
Salt Lake City, Utah
Overzienster van het
Jeugdwerk

Kent R. Van Kampen
Ogden, Utah

Tony C. Knudsen
Preston, Idaho

Lawrence Stolk
Salt Lake City, Utah

Ella May Hulet
Salt Lake City, Utah

Annemarie H. Boom
Groningen, Holland

Robert G. Bradford
Salt Lake City, Utah

Rodney F. Vaterlaus
Salt Lake City, Utah

E. Leon Bushnell
Meadow, Utah
Gem. Pres. - Dordrecht

John W. Sieverts
Salt Lake City, Utah

John W. Van Drunen
Gem. Pres. - Rotterdam Z.

Alice Van Drunen
Salt Lake City, Utah

Gary M. Stewart
Eugene, Oregon

Thomas R. Winkel
Alameda, California

Louis L. Evans
Salt Lake City, Utah

District Arnhem

Alton M. Pugh
Glendale, Utah

Lambertus Jansen, Jr.
Salt Lake City, Utah
Pres. - District Arnhem

C. Ray Van Leuven
Vernal, Utah

Rulon Lee Twitchell
Lyman, Wyoming
Gem. Pres. - Enschede

Carl L. Brague
Riverside, California

Donald W. Tarr
Puente, California
Gem. President - Nijmegen

Kenneth L. Butler
Ogden, Utah
Gem. President - Arnhem

Marvin A. Smith
Logan, Utah

District Utrecht

Lyman P. Winger
Preston, Idaho
Gemeente President - Zeist

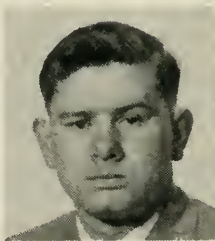
Pouwel S. Vuyk
Ogden, Utah
Pres. - District Utrecht

Guy K. De Hart
Payson, Utah

Milo D. Calder
Provo, Utah
Gem. President - Utrecht

J. B. Lloyd Denlinger
Blackfoot, Idaho

Leo D. Hall
Nampa, Idaho
Gem. President - Hilversum

Phillip D. Harris
Orem, Utah

Harold G. Van Vleet
Grace, Idaho

Laten
wij
vermijden

Aanstoot te geven

door Richard L. Evans

Tot U, die zich beledigd acht, zeg ik: Dat is geen reden om Uw activiteiten in de Kerk te staken en Gods Koninkrijk de rug toe te keren.

Ik ken geen enkel volmaakte mens en ik zou niemand kunnen aanwijzen, die vrij van fouten zou blijken te zijn wanneer wij ons de moeite zouden getroosten daarheen te gaan zoeken. Maar de onvolmaaktheid van de mens doet niets aan de feiten af. Het doet er helemaal niet toe wie er een fout maakt, en het verandert niets aan het feit, dat Jezus Christus' evangelie de onvergankelijke waarheid vertegenwoordigt. Hij die het werk er bij neergooit omdat men hem beledigd heeft (of omdat hij meent beledigd te zijn, òf vandaag of morgen beledigd te zullen worden) ontnemt zichzelf de zegeningen, die niets, maar dan ook niets te maken hebben met de handelingen van de mensen door wie hij meent beledigd te zijn. Daarom zeg ik nogmaals: Laten wij eerlijk proberen het geven van aanstoot te vermijden. Reeds talloze malen heb ik erop

gewezen dat wij, wanneer wij iemand van zijn ambt ontheffen, dezelfde kiesheid dienen te betrachten als die, welke wij bij zijn aanstelling betoonden. Lankmoedig en verlangend naar het vinden van de juiste man zoeken wij vaak iemand voor een bepaalde post. Hebben wij zo iemand dan eindelijk gevonden, dan komt het soms voor, dat we hem (of haar) zonder veel vijven en zessen van de taak ontheffen, omdat we menen dat verandering het werk ten goede zal komen, of omdat we geloven nu een ander de kans te moeten geven. Ik kan niet genoeg de nadruk leggen op het feit, dat wij onze broeders en zusters nooit voorkomend genoeg kunnen behandelen, in welke omstandigheid dan ook, maar zeker in geval van ontheffing van een ambt.

Natuurlijk is dit slechts een enkel middel tegen het veroorzaken van ergernis, die vaak de jammerlijke reden van het wegblijven van vele broeders en zusters vormt.

Vertaald door H. H. Hermans

*Er zou niemand de oceaan overgestoken zijn,
als hij het schip gedurende de storm zou hebben verlaten.*

ONZE ZONNEHOEK

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd

De Valkuil

Gluperd, de vos, was in het bos komen wonen. Nu hadden de andere dieren nog nooit een vos meegemaakt en ze wisten dus niet, dat vossen niet te vertrouwen zijn. Daarom heette Gluperd dan ook Gluperd. Hij had zijn hol gegraven pal naast het oude huisje van Dirk de schildpad, die een luiaard was en zijn dag met slapen verdeed. Eerst vond Dirk het wel gezellig, zo'n nieuweling in de buurt, maar toen hij eenmaal merkte dat de vos hem alsmaar voor de gek hield en er steeds op uit was om hem een poets te bakken, had hij er gauw genoeg van. Hij probeerde eerst Gluperd straal te negeren, maar dat lukte niet. De vos bleef hem maar plagen, en, wat erger was, hij hield hem voortdurend uit de slaap, zowel 's nachts als overdag. Want aan slapen scheen Gluperd geen behoefte te hebben. Een deel van de nacht was hij op pad (en niemand wist wat hij dan allemaal uitspookte) en als hij terugkwam van zijn strooptochten dan maakte hij zoveel herrie in zijn hol, dat zelfs Dirk er wel wakker van moest worden. Wilde de arme schildpad overdag een tukje doen, dan werd hij opeens kletsnat gegooid (en hij had zo'n hekel aan water!) of Gluperd maakte hem op een andere manier aan het schrikken. „Slampamper!” riep Dirk dan steeds. Hij wist wel niet wat dat betekende, maar het was het enige lelijke woord dat hij kende. In het bos kwam het bijna nooit voor dat de dieren elkaar uitscholden of ruzie maakten. Ze vonden het allemaal naar voor Dirk, maar ze konden hem niet helpen. Gluperd was een groot dier en hij had zulke scherpe tanden!

Totdat er op zekere dag iets gebeurde dat de maat deed overlopen. Het was in de tijd van het jaar dat de vogels hun eieren beginnen te leggen. Ze hadden het een tijdlang vreselijk druk gehad met nesten

bouwen en het was een-heen-en-weer-gevlieg, een gekwetter en gesnater van jewelste geweest. Toen was de rust teruggekeerd en het was zo stil geworden in het grote bos, dat het leek of zelfs de bomen, de wind en het water in de beek ook in spanning de komst van zoveel nieuwe vogelkinderen afwachtten. De dieren hadden allemaal een vreemd plechtig gevoel. Ze fluisterden tegen elkaar en zelfs Dirk zat af en toe peinzend met zijn bijziende oogjes naar al die nesten hoog boven zijn oude hoofd te staren en scheen zijn kwelgeest vergeten. Maar Gluperd had blijkbaar ook andere dingen aan zijn hoofd. Hij plaagde Dirk niet meer, bleef nachten lang van huis om dan in zijn hol te verdwijnen en er pas weer uit te sluipen als de nieuwe nacht in aantocht was. Toch was er één die hem steeds in het oog hield. Dat was Opoe Uil, een oude schrandere vogel, die het niet langer vertrouwde en op een nacht geruisloos van haar tak opsteeg om de vos te volgen. Niemand in het bos heeft zulke scherpe ogen als de uil, en Gluperd trof het dus wel heel slecht, want Opoe Uil zag alles wat hij daar beneden in het duister uitvoerde. Hij stal eieren! De ergste misdaad waaraan een dier in het bos zich kan schuldig maken! De eieren van patrijzen en fazanten in het lage kreupelhout, graaide hij uit de nesten en hij hapte nijdig naar de vogels, die, opfladderend om hulp begonnen te scheeuwen. Opoe Uil vloog terug. Haar hart brak haast omdat ze op het moment niets kon doen. Maar ze dacht diep na en toen ze op haar tak was aangeland moest ze zich heel stevig vasthouden om niet van pure woede naar beneden te tuimelen. De hele nacht zat ze daar maar te peinzen hoe het bos van die laffe dief verlost moest worden maar ze kon helaas niets bedenken. Het was al weer dag geworden toen ze plots opschrok. In de verte zongen drie stemmetjes een berenliedje. Opoe Uil glimlachte. Dat waren Bram, Pim en Bas, wist ze. Die kwamen elke dag bij haar op school, samen met een hele troep dartele, stoute konijntjes, de tweeling Hermelijn en het hamstertje dat Hapsnoet heette en zo van wortelen hield.

Daar waren de beertjes al. „Mogen we boven komen, Opoe Uil?“ riep Brammetje en hij begon maar vast te klimmen. Ze gaven Opoe Uil een poot en ze wisten alle drie direct dat er iets bijzonders aan de hand was. Opoe Uil keek zo ernstig en ze zuchtte telkens maar. De beertjes luisterden met grote ogen naar wat de oude uil hen over Gluperd vertelde en ze staken hun woede niet onder bladeren of takken. „Wat gemeen“, schreeuwde Bram. „Bah“, brulde Pim en toen nog eens „bah“. Maar Bas zei niets. Er verscheen een diepe denkrimpel op zijn witte voorhoofd en hij was de hele morgen met zijn gedachten ergens anders.

Toen Opoe Uil eindelijk zei, dat ze nu wel weer naar huis konden gaan, was hij als eerste beneden en stond trappend van ongeduld op zijn twee vriendjes te wachten. Onderweg naar huis vertelde hij hun wat zijn plan was en de twee broertjes voelden er direct alles voor.

Onder het slaken van oorlogskreten wilden ze het op een hollen zetten en het kostte Bas de grootste moeite om hun duidelijk te maken, dat ze juist daardoor alles konden bederven.

Gluperd sliep nu in zijn hol en het plan zou in duigen vallen als ze hem te vroeg wakker maakten. Bram en Pim haalden hun schep uit het schuurtje thuis en bij de grote tweesprong wachtten ze op hun vriendje, die even later kwam aanhollen, een oud visnet opgerold onder zijn arm.

Ze slopen op hun tenen naar het hol van Gluperd, de vos. Dirk zat voor zijn huisje en wilde een gesprek met hen beginnen, maar ze legden hem-sssttt-snel het zwijgen op en begonnen onmiddellijk te graven.

Het duurde niet lang of ze hadden een hele kuil, zó diep zelfs dat Pim en Bas de grootste moeite hadden Bram eruit te hijsen. Toen dekten ze de kuil af met dode takken en bladeren. Daaroverheen strooiden ze wat los zand, zodat je haast niets van de graverij kon zien. Toen duwden ze Dirk zijn huisje binnen en begonnen daar op de vloer te springen en zo ijzingwekkend schel te gillen, dat de schildpad (die er natuurlijk niets van snapte) het er benauwd van kreeg en naar buiten wilde. Ze hielden hem vast aan zijn staartje en luisterden ingespannen. Ah, hoor! In het hol er naast mopperde iemand boos en slaapdronken. Gluperd was wakker geworden en kwam zijn bed uit „Ik zal die vervelende schildpad wel krijgen”, hoorde ze hem grommen. Een ogenblik later schalde een luide schreeuw door het bos. Gluperd was in de kuil gevallen en de beertjes dansten er uitgelaten omheen.

„We hebben hem! We hebben hem!” schreeuwden ze.

Toen Gluperd het zand wat uit zijn ogen gewreven had kwam hij overeind en nam een geweldige sprong. Bijna was hij uit de kuil gesprongen, maar nu bleek toch weer eens hoe slim het witte beertje wel was. Bas rolde zijn visnet uit, spreidde het over de kuil uit en zette het aan de vier hoeken met stokken stevig in de grond. Nu kon Gluperd springen zoveel hij maar wilde!

Het gesschreeuw had vrijwel alle dieren uit het bos gealarmeerd. Ze dromden om de kuil heen en iedereen wilde de gevangen vos zien, die op de bodem van de kuil op wraak zat te zinnen.

„Wat nu?” vroeg Pluim, de eekhoorn. „Hij kan daar toch niet altijd blijven zitten?”

„We geven hem geen eten meer. Dan gaat-ie vanzelf dood van de honger” opperde een haas, die reumatiek had en daardoor chagarijnig was.

Maar daarvan wilden de beertjes niets weten. Dat zou gemeen zijn, vonden ze. Zo iets deed je niet, zelfs niet met een dief.

„Wat is dat hier voor een drukte?”

Een zware bromstem klonk op uit de menigte van dieren en een ge-

weldige beer baande zich een weg naar de rand van de kuil. Het was de vader van Bram en Pim.

Hij luisterde aandachtig naar het verhaal dat zijn jongens hem vertelden en toen hij hoorde, dat de vos eieren uit de nesten van weerloze vogels had gehaald, stampte hij even boos met een van zijn zware poten op de grond.

Beneden in de kuil kromp Gluperd ineen van schrik. Hij was doodsbang voor de grote bruine beer, die zich nu voorover boog om door de mazen van het net naar hem te kijken.

„En mij plaagde hij altijd maar“, stamelde Dirk, waarbij hij zo met zichzelf te doen kreeg, dat de tranen in de ogen sprongen. De grote beer keek steeds bozer en opeens bukte hij zich en rukte de vier paaltjes los, die het net op de grond hielden.

Hij trok het net weg, en greep de angstige vos in het nekvel.

Met het grootste gemak (hij was zo sterk als een beer) tilde hij Gluperd uit de kuil, gaf hem een flinke draai om zijn oren en droeg hem voor zich uit het bospad af.

Alle dieren volgden hem en bij de rand van het bos aangekomen vloog de vos met een grote zwaai het weiland in, waar een paar koeien met ogen groot van verwondering het vreemd gebeuren gadesloegen.

„Waag het nog eens terug te komen, boef!“ De bulderende stem van de bruine beer deed de vluchtende vos nog harder lopen.

Ze hebben hem nooit meer terug gezien.

H. H. Hermans.

DE VRAAG *van de maand*

door Joseph Fielding Smith.

President van de Raad der Twaalven.

„OP DEZE ROTS”

Vraag: in een toespraak werden de woorden besproken, die Jezus tot Petrus sprak: En Ik zeg u: gij zijt Petrus, en op deze petra zal ik Mijn gemeente bouwen; en de poorten der hel zullen haar niet overweldigen”.

De spreker zeide: „Velen in de Kerk verkondigen een verkeerde leerstelling wanneer zij zeggen, dat dit de rots van openbaring is.

De Katholieken zeggen: deze rots is Petrus, maar, zo zeide de spreker: „Deze rots is Christus.

Nu is onze vraag deze: Is het een valse leer te zeggen, dat deze rots openbaring is? Ons werd dit altijd zo geleerd.

De uitdrukking „de rots” wordt in de Schriften in verschillende betekenissen gebruikt, die van de samenhang der teksten afhangt.

Soms heeft zij betrekking op Christus, soms op het Evangelie en soms op openbaring en op de Kerk.

Laat ons nu de passage bezien, waar het om gaat. Te Cesarea Filippi vroeg Christus Zijn discipelen: „Wie zeggen de menschen, dat Ik, de Zoon des menschen, ben?”

„En zij zeiden: Sommigen: Johannes de Dooper; en anderen Elias; en anderen Jeremia of een van de profeten.

„Hij zeide tot hen: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?

„En Simon Petrus, antwoordende, zeide tot Hem: Gij zijt Christus, de Zoon des levenden Gods.

„En Jezus antwoordende, zeide tot hem: Zalig zijt gij, Simon Bar-Jona, want vleesch en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is.

„En Ik zeg u ook, dat gij zijt Pe-

trus, en op deze petra zal Ik mijn gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen. „En Ik zal u geven de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen; en zoo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en zoo wat gij ontbinden zult op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn.”¹⁾

De uitlegging, die de Katholieken aan dit onderhoud geven is zeer ongerijmd. Het is onredelijk aan te nemen, dat de Heer Zijn Kerk zou bouwen op enig mens, hoe getrouw en uitnemend hij overigens moge zijn. Het is de Kerk van Jezus Christus, niet de Kerk van Petrus.

Toen de Nephietische discipelen van de Heer wilden weten, hoe de kerk moest worden genoemd, zeide Hij tot hen:

„Hebt gij niet de Schriften gelezen, welke zeggen: Gij moet de naam van Christus op u nemen, welke Mijn naam is? Want met

¹⁾ Math. 16: 13-9

deze naam zult gij ten laatsten dage worden genoemd.

„Daarom: wat gij ook zult doen, zult gij in Mijn naam doen; daarom zult gij de kerk naar Mijn naam noemen; en gij zult de Vader in Mijn naam aanroepen, opdat Hij de kerk om Mijntwil zegene.

„En hoe kan het Mijn kerk zijn, indien deze niet naar Mijn naam wordt genoemd? Want indien een kerk naar de naam van Mozes wordt genoemd, is het de kerk van Mozes; of indien zij naar de naam van enig mens wordt genoemd, is het de kerk van een mens; doch indien zij naar Mijn naam wordt genoemd, is zij Mijn kerk, mits deze is gebouwd op Mijn Evangelie”.²⁾

De bevoegdheid, die Petrus ontving, was het houden van de sleutelen van het Koninkrijk des hemels; hij werd de presiderende autoriteit op aarde. Deze sleutelen stelden hem in staat zich te belasten met en te presideren over het werk des Heren, met goddelijke bevoegdheid bekleed. Het antecedent hiervan werd in de voorgaande paragraaf „geopenbaard” en de Heer zou Zijn Kerk op openbaring bouwen. Aldus werd het in het verleden verstaan en zo begrijpen wij het ook vandaag. Indien er geen communicatie met de hemelen is, indien de Heer niet kan spreken, dan heeft Hij geen geautoriseerde dienstknechten op aarde.

Toen de gift van openbaring op-hield, kregen dwalingen de overhand met noodlottige gevolgen.

Dit is de klacht die somtijds in het oude Israël werd gehoord; wegens de heersende goddeloosheid, was er geen profeet, geen visioen, geen gemeenschap met de hemelen.³⁾ Ongeveer negentien eeuwen lang is er geen openbaring geweest. Godsdienstige genootschappen ontleenden hun bevoegdheid aan de dode letter van de Bijbel. Zij sloten de hemelen tegen zichzelf en hun uitleggingen van de Schriften zonder goddelijke leiding voerden tot verdeling, onderverdeling en vermeerdering van kerken, die ieder voor zich hun eigen weg in blindheid en verwarring gingen.

De macht van het Priesterschap ging verloren en de ware Kerk van Jezus Christus werd op aarde niet meer gevonden. Vanaf de tijd der apostelen van ouds totdat de Heer de hemelen wederom opende, en heilige afgezanten zond om datgene te herstellen wat verloren was gegaan, was er geen profeet, geen openbaring, noch goddelijke instructie.

Sprekende over de betekenis van de woorden van de Heiland tot Petrus betreffende de rots, heeft de Profeet Joseph Smith gezegd: Johannes was een priester naar de orde van Aaron; hij hield de sleutelen van het priesterschap, predikende bekering en doop tot vergeving van zonden, doch te zelfder tijd riep hij uit: „Er komt na mij Een, machtiger dan ik, Wiens schoenriem ik niet waardig ben te ontbinden”. Christus kwam volgens de woorden van Johannes, en Hij was groter dan Johan-

2) Nephi 27. 5-8

3) 1 Samuel 28: 6

nes, omdat Hij de sleutelen had van het Melchizedekse Priesterschap en van het Koninkrijk Gods en van tevoren het priesterschap aan Mozes had geopenbaard. Toch werd Christus door Johannes gedoopt om alle gerechtigheid te vervullen en in Zijn leer zeide Jezus: „Op deze rots zal ik Mijn Kerk bouwen, en de poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen.” Welke rots? Openbaring.⁴⁾ De leden der Kerk moeten hun tijd niet verspillen door over deze passage te argumenteren en misverstandten mogen' daaromtrent niet ontstaan. In Leer & Verbonden vinden wij passages waar het woord „rots” duidelijk betrekking heeft op openbaring, maar ook op de Kerk en ook op Jezus Christus. In het Boek van Mormon en de Bijbel treffen we gelijksoortige passages aan. Zie hier enige voorbeelden:

„Daarom”, vrees niet, kleine kudde, doe wel; laat aarde en hel zich tegen u verenigen, want indien gij op Mijn rots zijt gebouwd, kunnen zij u niet overweldigen.⁵⁾ Het is duidelijk, dat deze tekst op openbaring betrekking heeft. In Leer & Verbonden 50 : 44 verwijst de rots naar Christus, de rots Israëls. In het Boek van Mormon zijn verschillende teks-

ten, die duidelijk op Jezus betrekking hebben en andere, waar openbaring en het Evangelie worden bedoeld. Bijvoorbeeld:

„In dezelve (de Nephietische kronieken) zal Mijn Evangelie worden geschreven, zegt het Lam, en Mijn rots (openbaring) en Mijn zaligheid”.⁶⁾

„En zullen zij te dien dage zich niet verheugen en hun eeuwige God loven, hun rots en hun zaligheid? Ja, zullen zij te dien dage de kracht en de voeding niet ontvangen van de ware wijnstok? Ja, zullen wij niet tot de ware kudde van God komen?”⁷⁾

„Verheug u, o mijn hart en roep tot de Heer en zeg: „O Heer, ik zal U immer loven; ja, mijn ziel zal zich in U verheugen, mijn God en de rots van mijn zaligheid”⁸⁾ In deze teksten zien wij dat het woord „rots” in verschillende betekenissen wordt gebruikt: met betrekking tot het Evangelie, tot openbaring en tot Jezus Christus. Wanneer wij dit goed voor ogen houden en de geest van onderscheiding hebben, zodat wij de teksten, waarin het woord voorkomt, begrijpen, behoeft er onder de leden van de Kerk geen meningsverschil ten aanzien van de juiste betekenis te bestaan.

4) Leringen van Joseph Smith pag.

5) L. & V. 6: 34. Zie ook 10: 69; 33: 13; en 3 Nephi 11: 39.

6) 2 Nephi 13: 36

7) 2 Nephi 15: 15

8) 2 Nephi 4: 30. Vergelijk Heleman 5:12

De mens kan in ongenade vallen

(Uit: The Church News dd. 26-1-1957)

„Het is mogelijk dat de mens de genade verbeurt en zich verwijdert van de levende God. Laat de Kerk zich daarom in acht nemen en zich in gebed verdiepen, uit vrees voor verzoeking te zullen bezwijken”.

Deze waarschuwing van Godswege gericht tot Zijn hedendaagse Kerk herinnert ons aan een soortgelijke uitlating, die de Verlosser voor het oude Amerika bestemde: „Weest op uw hoede en bidt immer, opdat gij niet in verzoeking geleid wordt, want Satan zoekt u te bezitten, opdat hij u als tarwe kan ziften”.

„Daarom moet gij altoos in Mijn naam tot de Vader bidden, en al wat goed is en waarom gij de Vader in mijn naam vraagt, gelovend dat gij het zult ontvangen, zie, het zal u gegeven worden”. De Heer heeft ons, Zijn kinderen, altijd bevolen het rechte en smalle pad te bewandelen en te volharden tot het einde, indien wij de hoop koesteren in Zijn tegenwoordigheid behouden te worden. Een overeenkomstige en consequente levenshouding is volstrekt noodzakelijk. Ons karakter wordt nooit gevormd wanneer wij van de ene zijde naar de andere zwaken en evenmin wanneer wij menen ons aan verzoeking te kunnen wagen in de boutte veronderstelling, dat wij altijd sterk ge-

noeg zullen zijn om daaraan op het juiste moment weerstand te bieden.

„Het is mogelijk dat de mens de genade verbeurt...”

Dit is een waarheid die voor elke sterveling geldt. Wij kunnen alleen dan behouden worden wanneer wij getrouw zijn en volharden tot het einde. Wanneer wij koketteren met verzoeking en ons schuldig maken aan het bezoeken van gelegenheden van twijfelachtig allooi, dan spelen wij met vuur. Doen we dat met een bepaald doel voor ogen, dan is het niet uitgesloten dat we ons vermogen tot weerstand overschatten en dat wij vallen. Vrijwillige overgave aan zonde en verzoeking staat gelijk met het uitlokken van een ramp. Zij, die menen straffeloos uit willekeurige kringen hun vrienden te kunnen kiezen en die later niet in staat blijken te zijn zich weer van deze lieden te bevrijden, zijn allerm minst met een goed onderscheidingsvermogen toegerust. Een meisje, dat denkt zich met jongens te kunnen inlaten, die zich niet overeenkomstig de normen van de Kerk gedragen, en dat zich vleit met de gedachte, dat zij later die vriendschap zal kunnen afsluiten zoals men een kraantje dichtdraait, geeft daarmee blijk van wel zeer weinig gezond verstand.

Het volgen van een vaste lijn is in het leven van fundamenteel belang en wij moeten ons karakter dag voor dag verder opbouwen. Daarvoor zijn devotie, gehoorzaamheid, een behoorlijke omgeving en, vooral, passende activiteit beslist noodzakelijk. Het is daarbij evenzeer nodig, dat wij ons onthouden van gezelschap dat ons in verleiding zou kunnen brengen, onder de dekmantel van populariteit. „Het is mogelijk dat de mens de genade verbeurt...” De Heer gaf ons een groot hulpmiddel tot weerstand aan verleiding: Het gebed. Daarom sprak Hij de woorden:

„Geef acht en bidt altijd, opdat gij niet in verzoeking geleid wordt”.

Wij hebben tegenwoordig elk middel van verweer hard nodig, dat ons voor verwijdering van de levende God kan behoeden. De bescherming die ons door het gebed geboden wordt; de kracht, die een gevolg is van gehoorzaamheid en de macht van de Heilige Geest, die niet anders dan met ongereptheid kan samengaan,

kunnen wij niet ontberen. Niet slechts de enkeling, maar gehele families worden door deze levenshouding gezegend. De Verlosser wees daarop toen Hij de mensen leerde, dat zij thuis moeten bidden:

„Bidt in Uw families altijd in Mijn naam tot de Vader, opdat uw vrouwen en kinderen gezegend mogen worden”.

In welk opzicht gezegend? Zò, dat zij niet in verzoeking gebracht worden. Het is door het familiegebed dat het kind leert in God te vertrouwen. Het brengt ons nederigheid en geloof in de Schriften bij, terwijl het ons verder duidelijk maakt hoe noodzakelijk het dagelijkse contact met God is. Het familiegebed leidt ook de Heilige Geest tot ons; en de Heilige Geest is een gewijdschild, dat ons tegen de vlammen van de aloude tegenstander beschermt. Het gebed verhindert de zonde, zoals de zonde het gebed in de weg staat.

Vertaald door H. H. Hermans

★

Zorgen zijn als brandnetels:

*hoe steviger men ze aanpakt
des te minder pijn ze doen.*

★

De Nieuw-gestichte Kerk is géén Sekte

door
Frank I. Kooyman

Dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen door andersdenkenden voortdurend een **secte** wordt genoemd is een verklaring, die wel niemand zal betwisten. Dat andersdenkenden daarbij ons doorgaans Mormonen noemen en onze Kerk de Mormonse Kerk, dat laten wij ons gewoonlijk aanleunen; zelfs doen vele leden der Kerk, zowel penvoerders als woordvoerders, er gemakshalve aan mee. Maar dat men onze nieuw-gestichte Kerk een **secte** noemt, daartegen menen wij ons ten stelligste te moeten verzetten.

In mijn jongensjaren hadden we een raadsel-grapje: als je de staart van een hond een poot noemt, hoeveel poten heeft dat dier dan? Haast altijd was er dan onder de aanwezigen één die uitriep: vijf! Dat was natuurlijk onjuist: als men de staart een poot **noemt**, **blijft** die staart een staart. Zo zou men kunnen zeggen, als men de Kerk een secte **noemt**, is ze het daarom nog niet. Maar ter zake:

Wij menen ons ten stelligste er tegen te moeten verzetten, dat men onze Kerk een **secte** noemt.

Wát toch is een secte?

Van Dale, in zijn Groot Woordenboek, omschrijft een secte als volgt:

„menigte die dezelfde geloofsbegrippen aankleeft, (inzonderheid) die zich afgescheiden heeft van de hoofdkerk; vereniging van personen, die zich door dwaalbegrippen van de voor echt gehouden leer onderscheiden; aanhangers van een godgeleerde of wijsgeer.“

Koenen Endepols noemt een secte:

„gezindte, inzonderheid volgelingen van een geestelijke stroming, die in onderdelen afwijkt van een grotere waaruit ze is voortgekomen: gezindte, welke zich van een bestaande (godsdienstige) gemeenschap losscheurde; soms met ongunstige bijbetekenis.“

Dr. F. Boerwinkel, in zijn boek **Kerk en Secte**, waarvan in het najaar van 1956 de tweede druk verscheen, heeft dit te zeggen:

„Wanneer we ons zetten tot de bestudering van de verhouding van Kerk en Secte, dienen we te beginnen met een juiste definitie van het begrip secte. Dit blijkt echter een moeilijke zaak. Natuurlijk niet voor de R.K. theoloog. Voor hem is alles wat niet tot de moederkerk behoort secte. Nu zou men als Protestant hetzelfde kunnen doen en zeggen: alles wat niet tot de Hervormde

Kerk behoort is secte. Maar dat wil ons toch niet uit de pen. We hebben onze ernstige bezwaren tegen de R.K. Kerk, maar komen er toch niet licht toe deze kerk een secte te noemen. Ergens leeft immers in ons de gedachte *dat een secte een gemeenschap is die van de kerk is afgescheiden*. (Ik cursifeer — K.) Maar dan zou de Hervormde Kerk eerder een secte zijn dan de Roomse. Toch zouden we ons er ook ernstig tegen verzetten als men de Herv. Kerk een secte zou noemen. De vraag blijft dan echter, waar dan wel de secte begint. Bij degenen die zich van de Hervormde Kerk hebben afgescheiden? Dus bij de Gereformeerden? Ook dat kunnen wij niet zo maar beamen. Maar wat is dan het eigenlijke kenmerk van een secte, hoe komen we tot een bruikbare en passende definitie?" (Blz. 15.)

Dan volgt een interessante bespreking, die hoogst lezenswaard is. In een samenvatting van een kort bijbels onderzoek komt Dr. Boerwinkel o.a. tot de conclusie, dat het woord secte zowel een neutrale als een ongunstige betekenis kan hebben en geeft dan de volgende (neutrale) definitie van het begrip secte:

„Een secte is een groep mensen die (meestal als volgelingen om een leider) van de oorspronkelijke groep waaruit hij voorkomt is afgescheiden, omdat hij in bepaalde onderdelen afwijkt van die oorspronkelijke groep.” (blz. 19.)

„Volgens deze *neutrale* definitie.” zo gaat Dr. Boerwinkel even verder op laatsgenoemde bladzij door, „kan men zonder bezwaar zeggen:”

„de eerste Christengemeente (en dus* de latere katholieke kerk) is een secte van de Joodse gemeente;

de kerken van de Reformatie zijn secten van de R.K. kerk; de Geref. kerken zijn secten van de Ned. Herv. kerk; de Geref. kerken onderhoudende art. 31 zijn secten van de Geref. kerken in synodaal verband.

Het merkwaardige is echter dat wij Christenen (Katholieken en Protestanten) het helemaal niet prettig vinden een secte van het Jodendom te heten; dat wij Hervormden het nog minder appreciëren dat men ons een secte van de R.K. kerk noemt; en dat hetzelfde het geval is met de Gereformeerden, die men toch ook liefst niet een secte van de Herv. kerk moet noemen, evenmin als de „eenendertigers” een secte van de Geref. kerken.

Wat blijkt hieruit?

Dat in de praktijk het woord secte bijna steeds een ongunstige bijklank heeft en dus in afkeurende zin wordt gebezigd.”

* Met dat woordje „dus” kunnen wij niet accoord gaan, trouwens evenmin met deze stelling, dat de eerste Christengemeente (een nieuwe stichting) een secte zou zijn van de afvallige Joodse gemeente. K.

In de oude Bijbelvertalingen, met name in Handelingen, komt het woord secte vijfmaal voor:

1. „de secte der Sadduceën” (5 : 17)
2. „de secte der Farizeën (15 : 5)
3. „de secte der Nazarenen” (24 : 5)
4. „de bescheidenste secte van onzen godsdienst” — de Farizeën (26 : 5)
5. „want wat deze secte aangaat” — de Christenen (28 : 22).

De Leidsche Vertaling (herziene uitgaaf) spreekt bij 1, 3 en 5 van „partij”.

Prof. Dr. A. M. Brouwer heeft bij 1 en 2: „partij”; bij 3: „scheurmakerij”; bij 4: „richting”; bij 5: „secte”.

Zonder hierop verder in te gaan zullen wij nu overgaan tot het beantwoorden van de vraag die ongetwijfeld althans bij sommige lezers is opgekomen: als uw kerk geen secte is, wat is ze dan eigenlijk wèl? En hierop zullen wij de **Deseret News**, ons kerkelijk nieuwsblad, uitgegeven te Salt Lake City, laten antwoorden. Ruim 50 jaar geleden zond een ongenoemde vraagsteller drie vraagpunten in aan de redacteur van dat blad. Hier volgen ze:

1. Moet de Mormoonse Kerk bij de Christelijke Kerk „ondergebracht” worden?
2. Zo ja, hoort de Mormoonse Kerk dan bij de Katholieke of bij Protestantse Kerk thuis?
3. Indien de Mormoonse Kerk niet onder een van die twee benamingen thuis hoort en nochtans deel is van de Christelijke Kerk, wat is ze dan eigenlijk?

Daarop antwoordde onze Kerkelijke krant:

„De 'Mormoonse Kerk', zo genaamd door haar tegenstanders (een benaming somtijds door haar leden voor het gemak aangenomen), hoort niet thuis bij wat gewoonlijk „de Christelijke Kerk genoemd wordt. Die „Christelijke Kerk” toch is een ongelijksoortig mengelmoe van onderscheidene gezindten met tegenstrijdige geloofsbelijdenissen, en bij velen omvat ze zowel het Katholicisme als de talrijke richtingen van het Protestantisme. De „Mormoonse Kerk” behoort bij geen hunner thuis.

„Wat is ze dan eigenlijk? Ze is zèlf de ware Christelijke Kerk, door Christus Zelf opnieuw gesticht. Hij stichtte haar in de negentiende eeuw. Ze is Zijn Kerk. Hij is mèt haar door de tegenwoordigheid en de kracht des Heiligen Geestes, en Hij verleent dienstbetoon door middel van Zijn dienstknechten, die Zijntwege aangesteld zijn. Ze hoort bij geen andere organisatie thuis. Ze staat **sui generis** — is van een eigen, bijzondere aard.

„Het verdeelde Protestantisme en het daartegenovergestelde Katholicisme te zamen de Christelijke kerk te noemen is de uiterste onge-

rijmheid. En er één uit te kiezen, die dan alléén de Christelijke kerk zou zijn, betekent: alle andere buitensluiten en veroordelen. Mogen wij nu een vraag stellen? Wàt en wáár is de Christelijke Kerk te midden van de verwarring, het mysterie en de onenigheid van het moderne Christendom? Kan de vraagsteller daarop een bevredigend antwoord geven?" (*Deseret News*, 6 april 1903).

Zelfgenoegzaam? Wij spreken niet in zelfgenoegzame geest. Evenmin met zelfverheffing. Integendeel. In diepe ootmoed verklaren wij onze positie. Maar tevens met dankbare en besliste zelfverzekering. Uiteraard kàn de Kerk niet anders: Ze heeft zich niet afgescheiden van een „hoofdkerk"; ze is niet voortgekomen uit een „grotere geestelijke stroming"; haar stichter, onder God, behoorde nimmer bij een „oorspronkelijke groep". Ze is vrucht van moderne Godsopenbaring, waarvan ze heel dankbaar en met blijmoedigheid getuigt. En ze gelooft in **voortdurende openbaring**: zomin de beschrijving van haar organisatie als haar geloofsleer is opgeborgen in een bepaald vakje. Aan beide kan de Heer naar Zijn welbehagen toevoegen. Ze is een groeiende, bloeiende beweging; letterlijk: DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS. Dat is haar eigen-aard-igheid.

Salt Lake City, Utah.

Hoe lieflijk zijn Uw Tempels, Heer!

(How Beautiful Thy Temples, Lord!)

Hoe lieflijk zijn Uw tempels, Heer,
Voor heilig doel gesticht,
Waar 't volk, dat één is in Uw leer,
Een plechtig werk verricht.
Hoe schoon, daar hulp te geven aan
Verwanten, hier geweest,
Maar die, van 't aardse kleed ontgaan,
Voortleven in de geest.

Hoe lieflijk is Uw boodschap, Heer,
Uw rein en heilig woord,
In deze laatste dagen weer
Uit Zieners mond gehoord.
Hoe mooi: Tot heel het mensdom gaat
Die boodschap, rijk en schoon,
Ja, klinkt veel verder inderdaad!
Zelfs in der geesten woon.

Hoe lieflijk is ons uitzicht, Heer:
In ware levensvreugd,
Verhoogd, te leven immermeer,
In reine en eeuw'ge jeugd.
Door tempeldienst geschakeld aan
Geliefden, naar Uw woord,
Zal eind'loos te getrouwe gaan
Naar hoger oord op oord.

Frank I. Kooyman.

Grote toneelschrijfwedstrijd

Voor het nieuwe O.O.V.-seizoen zijn toneelstukken nodig. Is het niet een goed idee om deze stukken zelf te schrijven? Dus leden en ook niet leden van de kerk doet uw uiterste best om een prijs te winnen in het grote toneelschrijfwedstrijd. U mag **comedies** schrijven, **serieuze stukken** en **schetsjes**, zo veel als U maar wilt, als de stukken maar niet langer duren dan anderhalf uur. Ze mogen uit één, twee of drie bedrijven bestaan. Stuur ze in **vóór 15 augustus** van dit jaar naar het O.O.V. Hoofdbestuur, Loosduinsekade 11, Den Haag. Er zullen **drie prijzen** uitgelooft worden voor het beste toneelstuk van ieder soort (comédie, serieus stuk, schets). Iedereen kan het proberen. Veel succes en doet uw best.

Het O.O.V. Hoofdbestuur.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Kostwinder, Hendrikus E. N.; 7 april 1957 te Groningen.
Horstmanshoff, Sharon Beverly; 7 april 1957 te Delft.
Haverkamp, Marchien; 17 april 1957 te Groningen.
Schreuders, Rosa Maria; 24 april 1957 te Dordrecht.
van IJzeren, Jeanne Feliciel; 5 mei 1957 te Den Haag.
van IJzeren, Renette Gabrielle; 5 mei 1957 te Den Haag.
Tielman, Marijke Elisabeth; 5 mei 1957 te Den Haag.
Streuper, Grietus; 17 mei 1957 te Groningen.

GEDOOPT:

Schreuders, Rosa Samarskaija; 26 april 1957 te Rotterdam.
de Wit, Bernard; 26 april 1957 te Rotterdam.
van der Have, Adriaan; 26 april 1957 te Rotterdam.
van IJzeren, Willem J. H.; 3 mei 1957 te Den Haag.
Tielman, Hedi; 3 mei 1957 te Den Haag.
Tielman, Barbara Margaret; 3 mei 1957 te Den Haag.
de Bruijn, Pieter; 3 mei 1957 te Den Haag.
van Bremen, Betty; 3 mei 1957 te Den Haag.
de Vin, Adriaan; 3 mei 1957 te Den Haag.
Tuffin, Hilda Ledewijk Maria; 12 mei 1957 te Antwerpen.
Tuffin, Victor Percy; 12 mei 1957 te Antwerpen.
Leppens, Josephus Carolus; 12 mei 1957 te Antwerpen.
Lasne, Rachel Francisca; 12 mei 1957 te Antwerpen.

Lasne, Laurence Francoise; 12 mei 1957 te Antwerpen.
Koehoorn, Cornelis; 17 mei 1957 te Leeuwarden.
de Wal, Harm; 17 mei 1957 te Groningen.
de Wal, Martje; 17 mei 1957 te Groningen.
Rasterhoff, Martje; 17 mei 1957 te Groningen.
Streuper, Hilko; 17 mei 1957 te Groningen.
Akkerman, Roelfhe, 17 mei 1957 te Groningen.

GEORDEND:

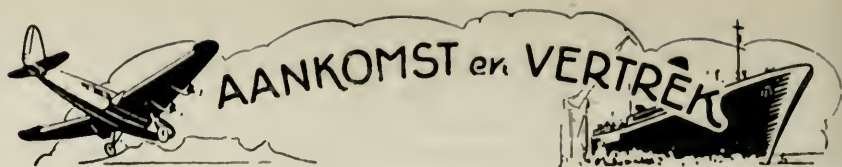
Verbeek, Willem Hermanus; 13 januari 1957 te Den Haag als Leraar.
de Vries, Pieter Johannes; 20 januari 1957 te Den Helder als Diaken.
Bartels, Aalbert; 20 januari 1957 te Den Helder als Diaken.
Vinju, Cornelis Johannes; 20 januari 1957 te Den Helder als Leraar.
Jansen, Henddrikus P. M.; 4 april 1957 te Den Haag als Priester.
Jansen, Henri Gustaaf; 4 april 1957 te Den Haag als Priester.
Brinkman, Pieter G. Jr.; 4 april 1957 te Den Haag als Leraar.
Verbeek, Willem Hermanus; 4 april 1957 te Den Haag als Priester.
Westerhoff, Theodorus Gerardus; 28 april 1957 te Arnhem als Ouderling.
Wierda, Eduard; 5 mei 1957 te Harlingen als Priester.
Eekelschot, Johannes Wilhelmus; 5 mei 1957 te Haarlem als Leraar.
Meeuws, Julius; 5 mei 1957 te Den Haag als Leraar.
Stoové, Gerard Gaillard, 12 mei 1957 te Rotterdam als Leraar.
van Dam, Adrianus; 12 mei 1957 te Rotterdam als Leraar.
Gielen, Jean Celestina; 12 mei 1957 te Antwerpen als Ouderling.
Stomps, Cornelis Jan; 12 mei 1957 te Apeldoorn als Diaken.

OVERLEDEN:

Verschueren, Marie L. W.; 22 april 1957 te Mechelen, België.
Bruinsma, Siebren; 27 april 1957 te Harlingen.
de Jong, Wietze; 12 mei 1957 te Groningen.

OVERGEPLAATST:

De Bry, Robert J. van Utrecht naar Den Haag als Leraar in de Zendelingen School.
Russell, Jay M. van Rotterdam naar Zendings Kantoor.
Winger, Lyman P. van Zendings Kantoor naar Zeist als G.P.
Calder, Milo D. van Breda naar Utrecht als G.P.
De Hart, Guy K. van Delft naar Utrecht.
Stewart, Gary M. van Zeist naar Rotterdam.
Evans, Louis L. van Deventer naar Rotterdam.
Krommenhoek, Hans H. van Groningen naar Den Haag.
Shupe, Gerald L. van Utrecht naar Delft.
Loertscher, Gerald L. van Den Haag naar Groningen.
De Haan, Bruce R. van Deventer naar Breda.
Lemon, Richard S. van Zendings Kantoor naar Den Haag.
Stage, H. Daniel van Rotterdam naar Den Haag.
Bushnell, Elmer L. van Rotterdam naar Dordrecht als G.P.
Pinney, James K. van Rotterdam naar Mechelen.

AANGEKOMEN ALS ZENDELINGEN:

Gould, Margaret B.; van Roy, Utah naar Zendings School.
De Jel, Henry W.; van Salt Lake City, Utah naar Zendings School.
Merritt, Gary C.; van Salt Lake City, Utah naar Zendingsschool.
Stam, Tom; van Alameda, California naar Zendings School.

Margaret B. Gould

Henry W. de Jel

Gary C. Merritt

Tom Stam

VERTROKKEN:

Leland N. Preece. Aangekomen 27 oktober 1954. Vertrokken 16 mei 1957.

Werkzaam geweest: Antwerpen, Hilversum, Schiedam als G.P., Arnhem als D.P.

B. Lloyd Poelman. Aangekomen 3 december 1954. Vertrokken 17 mei 1957.

Werkzaam geweest: Rotterdam Zuid, Den Haag, Zeist als G.P., Den Haag, Rotterdam als D.P., Zendings Kantoor als Tweede Raadgever.

Francis A. Palmer. Aangekomen 27 oktober 1954. Vertrokken 17 mei 1957.

Werkzaam geweest: Schiedam, Amsterdam, Wageningen als G.P., Hilversum, Haarlem Rotterdam Noord.

- Richard A. St. Claire. Aangekomen 3 december 1954. Vertrokken 11 juni 1957.
Werkzaam geweest: Amersfoort, Den Haag, Zaandam, Assen, Nijmegen als G.P., Mechelen.
- G. Robert Smith. Aangekomen 3 december 1954. Vertrokken 11 juni 1957.
Werkzaam geweest: Hilversum, Groningen. Zendings Kantoor, Haarlem als G.P., Rotterdam als D.P.
- Charles E. Greenall. Aangekomen 17 november 1954. Vertrokken 13 juni 1957.
Werkzaam geweest: Vlaardingen, Antwerpen, Zeist als G.P., Groningen, Eindhoven als D.P., Utrecht.
- Fred Hansen, Jr. Aangekomen 17 november 1954. Vertrokken 13 juni 1957.
Werkzaam geweest: Leeuwarden, Apeldoorn, Rotterdam, Utrecht als G.P.
- Elwin R. Patillo. Aangekomen 17 november 1954. Vertrokken 13 juni 1957.
Werkzaam geweest: Apeldoorn, Rotterdam Zuid, Delft, als G.P., Antwerpen als D.P., Den Haag als leraar van de Zendings School.
- Garth L. Clinger. Aangekomen 3 december 1954. Vertrokken 11 juni 1957.
Werkzaam geweest: Zaandam, Groningen, Amersfoort als G.P., Arnhem als G.P. Dordrecht als G.P.
-

Overlijdensbericht

President Frank I. Kooyman te Salt Lake City zond ons, tegelijk met enige gedichten van zijn hand, het overlijdensbericht van Elder Ruurd Hut, die vrijdag 7 juni jl. uit dit leven is heengegaan.

Het lijkt ons een goede gedachte een enkel woord aan dit heengaan van deze in de Nederlandse Zending zo bekende figuur te wijden. Voor allen, die Broeder Hut hebben gekend, zal dit verscheiden als een droeve verrassing zijn gekomen, doch voor de nabestaanden is het een grote troost te weten, dat hij, die nu naar de andere zijde van het graf is geroepen, als Hogepriester, als actief Tempelwerker, als een standvastig en getrouw dienstknecht van de Meester zijn rust is ingegaan.

Ruurd Hut, geboren 23 januari 1889 te Groningen, bereikte de leeftijd van 68 jaar.

O God, die immer hulp ons boodt

(Hymns 123)

O God, Die immer hulp ons boodt,
Ons nu en steeds nabij,
Een schuilplaats en een Schild in nood,
Onze eeuw'ge Woon zijt Gij.

De schaduw van Uw troon bedekt
Als schild ons huis en haard.
Uw arm, in almacht uitgestrekt,
Is de Arm, Die ons bewaart.

Lang vóór deze aarde werd bereid
En berg bij berg voltooid,
Waart Gij reeds God van eeuwigheid,
En Gij verandert nooit.

Bij U zijn de eeuwen kort van duur,
Een duizendtal verdwijnt
Gelijk de wake in 't nacht'lijk uur
Voordat de zon verschijnt.

O God, door de eeuwen onze Staf,
Zo trouw in hulpbetoon,
Wees onze Gids tot over 't graf,
En onze oneindige Woon.

Naar het Engels van
Isaac Watts.

FRANK I. KOOYMAN